

DOSTLUĞUN GÜCÜ

Sekizinci sınıfın bitmesine ve okulların tatil olmasına çok az kalmıştı. Havalarda artık iyice ısınmış, Sinan ve Kerem'in sene başından beri planladıkları kampa gitme vakitleri yaklaşıyordu. Bu zamana kadar çocuklar yeteri kadar para biriktirmiş ve anne babalarından izin almışlardı. Ayrıca çadır, halat, termos gibi ihtiyaç duyabilecekleri kamp malzemelerini de almışlardı. Gerçi Sinan'ın anne babasından izin almak çok zor olmuştu. Ancak hep birlikte onların evlerine gidip deliler gibi ısrar etmeleri sonucunda izin alabilmişlerdi. Kamptan bir gece önce bütün hazırlıklarını tamamladılar. İki arkadaş da çok heyecanlıydı. Erkenden yatmaya söz verdiler. Çünkü ertesi gün çok erken kalkıp ilk otobüse binmeleri gerekiyordu. Onları otogara Kerem'in annesi bırakacaktı. Aileler de kendi aralarında bu geziyle ilgili olarak konuşmuşlardı. Çocukların yanlarında götürmeleri için dolma, sarma, kek gibi yiyecekler yapmışlardı.

Sinan saat gece on ikiyi geçmesine rağmen yatağında dönüp duruyor, heyecandan uyuyamıyordu. Koyun bile saydı ama uykusu bir türlü gelmek bilmiyordu. Mutfağa gitti ve bir şeyler atıştırdı. Yatağına dönerken gözü babasının arabasının anahtarına ilişti. Birden aklına bir fikir geldi. Uzun zamandır araba kullanmak istiyordu ama babası asla izin vermiyordu. Çünkü o daha araba kullanacak yaşta değildi. Ehliyeti de yoktu üstelik. Ama kendine engel olamadı. Anahtarları yavaşça aldı ve pijamalarıyla arabaya gitti. "Nasıl olsa gece, beni kimse görmez." diye düşündü. Kapıyı açtı, koltuğa oturdu ve arabayı çalıştırdı. Bir an kampı ve erken yatma sözünü hatırladı. Ama eline böyle bir fırsat gelmişken kesinlikle bunu değerlendirmeliydi. Park yerinden çıkmak bile çok zordu ve Sinan oradan çıkmaya çalışırken bir arabaya sürterek boyasını çıkardı. Bu arabanın sahibi Ahmet Beydi. Neyse ki Ahmet Bey çok kızgın bir adam değildi. Daha sonra otoyola çıktı ve yavaş yavaş gaza basmaya başladı. Biraz ilerledikten sonra araba bir an sarsıldı. Sinan bir şeye çarptığını hissetti. Zorlukla frene basmayı başardı. Korkuyla arabadan indi ve yola baktı. Yolun kenarında bir köpek yatıyordu ve acı acı havlıyordu. Sinan ona çarptığını anladı. Zavallı köpeğin ayağı ezilmişti! Dikkatle bakınca köpeğin hamile olduğunu gördü. Sinan köpekleri çok severdi. O bir köpeği nasıl ezerdi ki? Ne yapacağını bilemedi. Çok fazla korkmuş ve üzülmüştü. Kerem'in evinin yakınında olduğunu fark etti. Koşarak eve yaklaştı ve Kerem'in odasının camını tıklattı. Kerem de heyecandan uyuyamamıştı. Sinan'ı görünce çok şaşırıldı. Kerem ona buraya nasıl geldiğini ve burada ne yaptığını sordu. Sinan soluk soluğa kalmıştı ve de korkudan tir tir titiyordu. Kerem ona biraz su verdi. Olanları söylerse birine söylemeyeceğinden pek emin değildi. Ama buraya nasıl geldiğinin ve ne yaptığının bir açıklaması olması gerektiğini kendisi de biliyordu. Bu yüzden arabayı da, yoldaki o köpeği de her şeyi Kerem'e anlattı. Kerem onun bu söylediklerine hem şaşırmış, hem de kızmıştı. Sinan'ın sözleri bittikten sonra, Kerem ona sert bir şekilde: "Peki sonra o köpeği ne yaptın?" diye sorduğunda Sinan'ın yüzü kızarmıştı. Kerem ona hemen geri gidip, köpeği veterinerine götürmeyi teklif ettiyse de Sinan ona, bunun delilik

olduğunu, bunu yaparsak babasının ve annesinin ona çok kızacağını söyledi. Kerem'e olanları asla kimseye anlatmamasını söyleyerek evine döndü. Kerem biraz düşündü ama bunu saklayamazdı. Birine söylerse de Sinan'ın ona ne kadar kızacağını tahmin bile edemiyordu. Eve gelince hemen annesini ve babasını uyandırdı. Onlara Sinan'ın yaptıklarını anlattı. Hep birlikte dışarı çıktılar. Biraz gidince ezilen köpeği gördüler ve çok şaşırıldılar. Çünkü bu köpek yandaki binada oturan komşu kadının köpeğiydi. Onu alıp hemen bir veterinerine götürdüler. Bu sırada Sinan yatağına girmiş endişeli bir şekilde yatıyor, "Acaba beni kimse gördü mü?" diye düşünüyordu. En sonunda uykuya daldı.

Uyandığında anne ve babası başındaydı. İki de çok öfkeliydi. Ona kızmaya ve nutuklar atmaya başladılar. Annesi ağlıyordu. Kerem'in her şeyi onlara anlattığını hemen anladı. Ona çok kızdı. Bir daha onunla asla görüşmeyeceğine söz verdi. Onun gibi ispiyoncu biriyle arkadaş olmak istemiyordu. Söylemeseydi ne güzel kimseler bilmeyecekti. şimdi tüm sene hayalini kurdukları kampa gidiyor olacaklardı. Üstelik ailesi ona bir hafta dışarı çıkmama cezası vermişti. Kamp da hayal olmuştu. Hayalleri suya düşmüştü.

Kerem ise arkadaşını ele verdiği için üzülmüştü. Sinan'ın onu bir daha görmek istemeyeceğini biliyordu. Kampa gidemediğine de üzülmüştü ama yine de iči rahattı. Eđer böyle yapmasaydı tüm sene boyunca okulda gördükleri ve 3D olarak isimlendirdikleri "Deđer Ver, Dürüst Kal ve Duyarlı Ol " ilkesine uymamış olacaktı. Belki zavallı köpek yavrularıyla birlikte ölecekti. Kerem de bu vicdan azabını ömür boyunca taşıyacaktı. O buna dayanamazdı.

Bu olaydan bir ay kadar sonra Kerem bir akşamüstü sahilde yürüyüş yapıyordu. Bir anda karşısında Sinan'ı gördü. Sinan da onu görünce durdu. Birbirlerine baktılar. Hiç konuşmadılar. Galiba biribirlerine ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Sonra küçük bir köpek gelip Kerem'i yalamaya başladı. Kerem ona: "Tamam gideceğiz, sabırsızlanma Dodo." dedi. Sinan yavru köpeğe baktı ve "Ne kadar da güzelmiş,bir köpek aldığını bilmiyordum." dedi. Kerem de ona Dodo'nun, o gece kurtardığı köpeğin yavrularından biri olduğunu söyledi. Sinan birden ağlamaya başladı. Yaptığı hatanın farkına varmıştı. Kerem'den özür diledi ve birbirlerine sarıldılar. Bir tane daha yavru olduğunu, isterse onu sahiplenebileceğini söyledi. Sinan çok sevindi. Hemen yavruyu görmeye gittiler.

Ertesi sene yaz tatilinde Kerem ve Sinan, köpekleri Dodo ve Paspas ile birlikte kamp yaptılar ve çok eğlendiler. Hayatları boyunca da dürüst kalmaya söz verdiler.

Okul Adresi : Marmara Eğitim Köyü

Maltepe/İSTANBUL

Okul Telefonu : 0216 626 10 00/1122

Öğrenci Ev Adresi : ALTAYÇEşME MAHALLESİ ALTAYÇEşME KONUTLARI,
ÖZ SOKAK KAMELYA BLOK D:22 MALTEPE/İSTANBUL

Velinin Adı Soyadı : Özlem ELMALIOğLU

Velinin Telefonu : 0532 609 96 07

Veli e-mail Adresi : ozlemelmalioglu@gmail.com

Öğretmenin Adı Soyadı : Nihan ÇELİK

Öğretmenin Telefonu : 0216 626 10 00

Öğretmenin e-mail Adresi :nihancelik@mek.k12.tr

